

Arrest

nr. 51 109 van 14 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 12 november 2010 tot teruggedrijving en de beslissing van 12 november 2010 tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 november 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 november 2010 om 14 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. EL OUAHI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoekster en haar zoon werden op 11 november 2010 tegengehouden op de luchthaven van Zaventem, komende van Oujda. Zij is in het bezit van een visum geldig van 10 november 2010 tot 25 februari 2010, afgeven door de Deense ambassade. Verzoekster blijkt echter niet in het bezit te zijn van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken. Aangezien verzoekster niet voldeed aan de binnenkomstvoorwaarden werd door de gemachtigde van de

staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 12 november 2010 de toegang tot het grondgebied geweigerd en werd in toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet een beslissing tot terugdrijving alsmede een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats opgesteld en ter betekening voorgelegd aan verzoekster.

1.2. Dit zijn de bestreden beslissingen die worden aangevochten bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Ingevolge artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats enkel aanvechtbaar bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. In de mate dat de vordering gericht is tegen de beslissing tot vasthouding is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onbevoegd.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Krachtens artikel 39/82, §2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (koninklijk besluit van 21 december 2006) kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn herleid, moet de verantwoording van verzoekster van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing evident, dit wil zeggen klaarblijkelijk, dit is, op het eerste gezicht onbetwistbaar, zijn. De verzoeker dient de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens aan te tonen. Dit impliceert dat de rechtvaardiging tweeledig is, met name dient enerzijds aangetoond te worden dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds dient verzoeker aan te tonen dat hij niet onredelijk lang met het indienen van zijn verzoekschrift heeft gewacht.

3.3. Artikel 32, eerste lid, 2°, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 stelt dat het verzoekschrift tot schorsing een uiteenzetting van de feiten dient te omvatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze bepaling dient zo te worden geïnterpreteerd dat de verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan (R.v.St., nr. 100.400, 26 oktober 2001). Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (R.v.St., nr. 107.797, 12 juni 2002).

3.4. Met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de familiale banden. De beslissing heeft volgens verzoekster een schending van de gezinscel tot gevolg en houdt geen rekening met de belangen die het kind onderhoudt met zijn vader in België.

3.5. Verzoeksters beschouwingen betreffende de relatie met de vader in België zijn vaag en ongeloofwaardig. Uit het administratief dossier blijkt dat ze niet weet welk beroep haar man heeft, ze niet weet op welk adres hij woont, ze enkel in het bezit is van een GSM nummer en dat uit het door verzoekster voorgelegde 'ouderlijke toestemming' blijkt dat haar man in Bentayeb woont en dus niet in België. Uit de bevindingen en de informatie van de federale politie blijkt voorts dat uit navraag van de beweerde echtgenoot van verzoekster in het rijksregister deze persoon onbekend is. Er wordt voorts contact opgenomen met het GSM-nummer dat verzoekster heeft meegedeeld doch op dit nummer neemt een Koerd van Syrische nationaliteit op. Verzoeksters beschouwingen betreffende de relatie met de vader in België zijn vaag en ongeloofwaardig. Voorst dient te worden vastgesteld dat verzoekster werd opgewacht door dhr. HOUAR Abdelazziz die wel verklaart dat haar man in Anderlecht zou wonen, maar zonder een verblijfskaart. Verzoekster verkreeg in Rabat bij de Deense ambassade een visum dat slechts geldig is voor een verblijf van 90 dagen. Volgens het verleende visum beschikt verzoekster aldus over een tijdelijk en een op Denemarken gericht verblijfsrecht. Haar beschouwingen dat de bestreden beslissing haar familiale belangen in België zou schenden, ondersteunt juist de terechte motieven van de bestreden beslissing, namelijk dat het reisdoel van verzoekster niet Denemarken is, maar België. Bovendien is het nadeel geen rechtstreeks gevolg van de bestreden beslissing, maar te wijten aan het handelen van verzoekster door het land trachten binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken.

3.6. De Raad besluit dat verzoekster geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond.

3.7. Dienvolgens is niet voldaan aan een van de drie cumulatieve opgelegde voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP

M. MILOJKOWIC